Parisul nu mai există

Parisul nu mai există

„La ora 17:00 a fost aruncată o bombă asupra Parisului. Ea a explodat la 500 de metri înălţime. Exact o secundă după aceea, Parisul a încetat a mai exista."

Aşa se poate citi în cartea unui cunoscut scriitor al zilelor noastre. Cartea sa poarta titlul: „Nici unul nu a scăpat cu viaţă". În ea, autorul descrie cititorilor săi o imagine a groazei, pe care alţii, înaintea lui şi după el, au înfăţişat-o în culori la fel de înfiorătoare.

Când la 16 iulie 1945 asupra pustiului Noul Mexic s-a aprins deodată o lumină, care a fost mai luminoasă ca 1.000 de sori, un observator a exclamat: „Ajutor, acum am pierdut controlul!" Iar de când, la 6 august acelaşi an la Hiroshima, primul nor atomic aducător de moarte indica spre cer ca un deget arătător, ameninţător şi prevenitor, teama de o nouă calamitate nu ne-a mai părăsit. Un război cu arme atomice ar răspândi groaza, iar toate grozăviile din lunga istorie a omenirii ar trebui să pălească faţă de ea. Numeroşi scriitori ai timpului nostru s-au ocupat cu această tema înfricoşătoare. Unele titluri ale acestei teme despre sfârşitul lumii suna astfel: „Nici unul nu a scăpat cu viaţă", „Rămâi cu bine lume mica", „Frica". „Nu va mai fi timp", „După naufragiu şi apoi?", „Războiul şi bomba".

Însă nici o fantezie omenească nu va putea ajunge până la realitatea crunta a distrugerii atomice. Armele nucleare ucid şi distrug împătrit. Cine va supravieţui valului arzător de căldură care înaintează cu viteza luminii, va fi distrus de radiaţiile radioactive care pătrund prin ziduri şi blindaje, distrugând într-o fracţiune de secundă toate celulele din corpul său. Acela, care va învinge cele două atacuri prin împrejurări fericite, va fi zdrobit de valul enorm de presiune care îi va smulge organele din trup. După aceea va veni moartea într-un chip deosebit de înfricoşător, pentru că este invizibilă, nu o poţi atinge, nu o poţi gusta sau auzi. În faţa acestei morţi, toate simţurile omului vor înceta să mai funcţioneze. La o bună distanţă de punctul de detonaţie se vor mai vedea încă urme de case şi vor mai curge râuri şi pâraie, însă fantomele radiaţiilor morţii, ale precipitaţiilor atomice vor îndeplini şi acolo lucrarea lor ucigătoare. Nici o casă nu va mai da adăpost oamenilor în faţa radiaţiilor. Fructele pomilor, apa râurilor şi a pâraielor vor fi radiate şi vor purta perfida, chinuitoarea moarte lentă.

Unul dintre cele mai mari produse ale inteligenţei umane descoperirea dezagregării atomului pare într-adevăr un blestem pentru omenire. Infernul de la Hiroshima însă nu este grozăvia cea mai teribilă ce pândeşte în întunericul viitorului. Astăzi bomba de la Hiroshima este numită „o bombă mică". În fosta Uniune Sovietică a fost aprinsă în gheţarul arctic pe insula Nowaja Semlja o bombă, care a avut o putere de explozie ce corespunde cu forţa a peste 65 de milioane de tone de explozibil tradiţional, dezvoltând energia a 3.250 de bombe de la Hiroshima.

În nici într-un alt domeniu, oamenii nu sunt mai ingenioşi ca într-acela de a se ucide reciproc. Cu câţiva ani în urmă erau deja depozitate în arsenalele de armament ale marilor puteri mii de bombe nucleare. Iar de la Hiroshima încoace, numărul ţărilor care poseda bomba atomică a crescut considerabil. Cu toate străduinţele popoarelor de a menţine pacea şi siguranţa, cu toate pactele de neagresiune şi ostenelile O.N.U., omenirea se află în continuare la marginea prăpastiei. Însăşi posibilitatea declanşării maşinăriei distrugătoare generată de o eroare se apropie tot mai mult de domeniul posibilului. La aceasta se adaugă ameninţarea nucleară prin terorişti.

Aşadar, cine descrie cruzimile unui război atomic nu este un pesimist care, din cauza unei bucurii răutăcioase, vrea să răpească liniştea altora. Nu numai scriitorii sunt aceia care ne prezintă tablouri ale viitorului plin de groaza, ci şi oamenii lucizi, oameni de specialitate: militarii.

Astfel, în S.U.A" specialiştii, folosind toate resursele tehnicii şi ale ştiinţei moderne şi ţinând cont de toate punctele de vedere posibile, au calculat cum ar arata un singur atac atomic compact asupra Statelor Unite şi ce urmări ar avea. „Ziua în care începea războiul" ar ti fost o zi blânda, liniştită de toamnă. Dar ziua următoare avea sa fie ziua unui bilanţ de o inimaginabilă distrugere.

Specialiştii militari şi posturile guvernamentale au calculat mai dinainte ce ar fi trebuit să întreprindă un agresor pentru a lovi decisiv S.U.A. Cel puţin 224 de obiective oraşe, zone industriale şi instalaţii militare aveau să fie lovite de rachete intercontinentale.

Din totalul de oameni care trăiau în S.U.A., 19.7 milioane de oameni, conform bilanţului teoretic făcut, nu aveau să mai trăiască a doua zi. Alte 22.8 milioane de cetăţeni americani urmau să moara în acea zi în urma rănilor grave. Deci prin acţiunea unei singure zi de război nuclear 42.5 milioane de morţi! Afară de aceştia, pe 40,2 milioane de supravieţuitori răniţi prin radiaţii, arsuri sau din cauza presiunii exploziei îi aşteapta haosul: milioane de locuinţe distruse, de asemenea legăturile de comunicaţie, alimentele şi apa contaminate, spitalele distruse fără a mai putea acorda primul ajutor.

Acesta a fost bilanţul pe care l-au făcut oameni cu o judecată sănătoasă, oameni de ştiinţă din sectorul de cercetări ştiinţifice al aviaţiei militare, al armatei şi marinei militare americane, meteorologi, oameni specializaţi ai oficiului federal pentru apărarea civilă, funcţionari administrativi, tehnicieni de comunicaţii şi politicieni comunali. Numai în S.U.A. ar fi 42.5 milioane de morţi printr-un singur atac atomic. Aceasta înseamnă că ar ti mai mulţi morţi decât a produs al doilea război mondial în toate popoarele. Când te gândeşti la cei 600.000 de morţi care au fost victime în cel de-al doilea război mondial în rândul populaţiei civile germane prin atacurile aeriene, acest număr ne apare de-a dreptul modest. Să presupunem că poate specialiştii americani au greşit ceva în calculele lor. Tot aşa de bine însă puteau greşi, încât bilanţul să fie cu câteva procente şi mai înspăimântător.

Cunoscutul evanghelist Billy Graham a publicat recent o carte cu titlul „Lumea în flăcări". Acest titlu se va împlini odată literalmente. Odinioară, batjocoritorii din timpul lui Noe au refuzat sa creadă în potopul care urma să vină, deşi au fost avertizaţi. Ei au pierit cu toţii. Niciodată însă nu va mai fi pământul nimicit de un nou potop (citeşte Geneza 9.12-15), dar va fi nimicit prin foc, va fi „o lume în flăcări". Cuvântul lui Dumnezeu mărturiseşte „că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi" (2 Petru 3.6-7). Nimeni nu va putea scăpa de această judecata afară de aceia care şi-au găsit un refugiu în Isus Hristos. El, Fiul lui Dumnezeu, a mers pentru ei prin apele adânci ale morţii şi a fost atins de focul judecăţii dumnezeieşti.

Astăzi, acest loc de refugiu, această corabie mai este disponibilă! Prin Cuvântul Său, El cheamă astăzi pe fiecare, care încă nu este salvat: „Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, câta vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase

de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând" (Isaia 55.67).

clickbible.org